

KAPITOLA

první

Hluboko v zelených lesích Oregonu se ukrývá malé a zdánlivě obyčejné městečko. Jako v každém jiném americkém městě je i tady plno obchodů, restaurací, rodinných domků a samozřejmě také škol. Zkrátka město jako každé jiné. Ničím neurazí, ničím nenadchne. Každoročně jím bez zastavení projedou tisíce lidí v domnění, že tady nenajdou vůbec nic zajímavého ani jedinečného. Přitom by tu stačilo strávit pár minut a každému by hned bylo jasné, že v Salemu nežijí obyčejní lidé – ale příšery!

Nemyslete si ale, že život ve městě příšer je jedna velká jízda. Kdepak, nic takového. Salemští si

už pomalu ani nevzpomínají, kdy ve městě naposledy propukl nějaký skandál nebo se odehrálo nějaké drama. Malicherné hádky o to, který hřbitov bude pořádat Ples duchů aneb Oslavu šťastně zesnulých, už nikoho nezajímají. V Salemu zkrátka panuje taková nuda, že tou největší událostí je začátek nového školního roku na Monster High.

Pondělí brzy ráno: Panty skřípou a zrezivělá kovaná železná brána se otevírá. K Monster High se valí dav studentů. Tísňí se mezi nimi i drobná šedá dívka, chrlička oblečená do růžových lněných šatiček přepásaných šálou od Strašměse. Dívka se pomalu prodírá davem. Musí dávat pozor na svá zavazadla od Louise Kretona, na svého ochočeného gryfa Rouxe a hlavně na své ruce. Rozhodně nemá v úmyslu si první den na nové škole roztrhnout šaty. Chrličí jsou totiž z kamene, a jsou proto nejen strašně těžcí, ale mají i strašně ostré drápy.

„*Pardonnez-moi, madam,*“ zašvitoří Rochelle Goylová svým okouzlujícím scařížanským přízvukem, když zdolá schody před budovou školy.

„Nerada bych vás obtěžovala, ale nehledáte náhodou toto?“

Rochelle se sehne, sebere ze země hlavu s havraními vlasy a rudými rty a podá ji vysoké bezhlavé postavě, která stojí vedle vstupních dveří.

„Děkuji ti, děvče! Hlava mi doslova pořád někde lítá! Nedávno mě totiž zasáhl blesk a doktoři tvrdí, že od té doby mám pomatenou mysl. Ale žádný strach, nebude to trvat věčně,“ prohlásí ředitelka Krváková a usadí si hlavu na krk. „Pověz mi, znám tě? V mém současném stavu mi dělá problémy vybavovat si obličej, jména a vlastně, mám-li být upřímná, skoro cokoliv.“

„Ne, madam, určitě mě neznáte. Jsem Rochelle Goylová ze Scaříže a budu bydlet na nové koleji.“

„Naše pověst nejlepšího vzdělávacího ústavu pro příšery přilákala tolik zahraničních studentů. Mám z toho opravdu nesmírnou radost. Říkáš, že jsi ze Scaříže? Jak jen ses sem dostala? Doufám, že jsi nepřiletěla na hřbetě toho tvého roztomilého gryfa,“ strachuje se ředitelka Krváková a mávne rukou k jejímu neposednému zvířátku.

„Podle odstavce 11.5 Chrličích zásad slušného chování se nemá sedět ani na nábytku, natož na domácích mazlíčcích! Přiletěli jsme Vlkodlačími chlupolinkami, velice spolehlivá společnost. V letadlech dokonce mají vyztužené ocelové sedačky pro kamenné pasažéry,“ pochvaluje si Rochelle a prohlíží si svou štíhlou, ale těžkou figuru. „Madam, poradila byste mi prosím, kudy se dostanu ke koleji?“

Než ředitelka Krváková stihne odpovědět, prožene se kolem nich něco neprostupného, mokrého a neuvěřitelně studeného a jako obrovská vlna to srazí Rochelle k zemi. Dívku i Rouxe zahalí hustá neproniknutelná mlha. Rochelle zvedne hlavu a zahlédne malou baculatou ženu se šedivými vlasy, která se valí davem jako tsunami a válčuje všechno, co se ocitne na dva metry od ní.

Vodní žena odmrští nic netušícího upíra ke zdi a v tu chvíli na ni ředitelka Krváková zavolá: „Slečno Sue Namiová?“

Žena zaslechne ředitelčin pronikavý hlas, otočí se a pochoduje zpátky k nim. Na zemi po ní zůstá-

vají kaluže. Když přijde blíž, Rochelle si s údivem všimne, že slečna Sue Namiová má tmavě fialovou kůži, zářivě modré oči a neforemnou postavu. Stojí před ní s rozkročenýma nohama a rukama položenýma na beztvarych bocích a vypadá jako zápasnice, nebo spíš jako zápasník.

„Ano, madam?“ vyštěkne slečna Sue Namiová hlasitě.

„Tahle mladá dáma je naše nová studentka. Mohla byste ji prosím odvést na kolej?“ požádá ji ředitelka Krváková a znovu se obrátí k Rochelle. „Jsi v dobrých rukou. Slečna Sue Namiová je moje nová děszástupkyně.“

Za běžných okolností měla ředitelka Krváková školní tresty, které se vykonávají v katakombách, pevně pod kontrolou, ale v obavách, aby studenti nezačali její dočasné roztržitosti využívat, povolala slečnu Sue Namiovou a pověřila ji dohledem nad všemi kázeňskými přestupky.

„Nedospělé stvoření, popadni svůj kufr a tu svou hračku a pojď za mnou,“ oboří se slečna Sue Namiová na Rochelle.

„Roux není hračka, ale můj ochočený gryf. Nerada bych vás – a vlastně kohokoliv jiného – mystifikovala. Chrličí pravdu neberou na lehkou váhu.“

„Pravidlo číslo jedna: Když máš otevřenou pusku, znamená to, že mluvíš. Pravidlo číslo dvě: Když se ti hýbou nohy, znamená to, že jdeš. V případě, že nezvládáš tyhle dvě činnosti provozovat najednou, soustřeď se prosím raději jen na tu druhou,“ vyštěkne slečna Sue Namiová, pak se k Rochelle otočí zády a vypochoďuje z monumentálních vstupních dveří.

Jakmile Rochelle vstoupí na posvátnou půdu Monster High, okamžitě se jí strašně zasteskne po domově. Nic není jako doma a všechno jí připadá strašně cizí. Je zvyklá na zdi potažené přepychovými textilními tapetami, na ozdobné římsy ze zlatého listí a na obrovské křišťálové lustry. École de Gargouille, škola, na kterou chodila předtím, totiž sídlí v zámku, ve kterém dřív bydlel scařížský hrabě, a není proto až tak překvapivé, že výzdoba na Monster High Rochelle trochu zaskočila. Mo-

derní fialová šachovnicová podlaha, zelené zdi a růžové skříňky ve tvaru rakve, nemluvě o bohatě zdobeném náhrobku hned za vstupními dveřmi, který studentům připomíná, že ve škole je zakázáno výt, pouštět chlupy, šroubovat si končetiny a budít netopýry spící na chodbách.

„*Pardonnez-moi*, slečna Sue Namiová, ale opravdu tady máte netopýry? Určitě víte, že netopýři mohou přenášet řadu nemocí,“ pípne Rochelle. Slečna Sue Namiová se žene vpřed a Rochelle musí svýma krátkýma šedýma nohama pořádně kmitat, aby promočené ženě stačila.

„Na Monster High zaměstnáváme očkované netopýry. Pojídají přemnožený hmyz a pavouky, a starají se nám tak ve škole o rovnováhu. Vzhledem k tomu, že jistí studenti si do školy nosí živý hmyz k obědu, jsou netopýři velice váženými členy školního uklízacího sboru. Jestli se ti na nich něco nelíbí, stěžuj si u paní ředitelky, ale doporučuji ti, aby sis předtím důkladně ověřila, že má hlavu na svém místě,“ zamručí slečna Sue Namiová, proletí otevřenými dveřmi a vrazí do ploužící se zombie.

Ohromený zombík otupěle zavravorá a sesune se k zemi. Rochelle i Roux po něm soucitně pokukují, ale slečna Sue Namiová se žene dál a vůbec nebere ohled na to, jakou spoušť po sobě svým bezohledným pochodem zanechává.